

POPULÆRROCK

Modspil

-de store ørers musiktidsskrift

Nr. 34

Januar - Marts 1987

Rhodos

Indhold

1987 årgang 8 nr. 34

Leder: Fairlight & Karisma 3

TEMA: POPULÆRROCK

En pæredansk Amerikaner-dansker.

Jørn Andersen 5

Succes i Danmark . . . Super Karlas erfaringer . . . 10

Jeg gider ikke hoppe på den med 40 videoer –

Interview med Leif Sylvester og Eva Madsen . . 16

Parcelhuspop eller . . . Interview med Anne

Dorte Michelsen 24

Moderne Pop. *Johan Fornäs* 29

UDEN FOR TEMA

»Kan en trommesolo sælge guldøl?« Claus Buhl . . 37

ANMELDELSER

Provinsrødderne har overhalet københavnernes.

Steen Læssøe Amstrup 41

Musik, film og filmoplevelse. *Arne Kjær* 44

Nye Rytmiske Salmer. *Ole Hannibal* 46

NYE BØGER 47

Omslag: Arne Kjær.

Layout: Arne Kjær og Hanne Tofte Jespersen

MODSPIL

– *de store ørers*
musiktidsskrift

Redaktion:

Marianne Bentsen, Sven Fenger,
Rikke Forchhammer, Hanne Tofte
Jespersen (ansv. for dette nr.), Arne
Kjær, Jens Henrik Koudal, Ole Nør-
lyng.

Gæsteredaktør: Ole Bundgaard

Redaktionen adresse:

MODSPIL
c/o Forlaget Rhodos,
Strandgade 36,
DK-1401 København K.
Telefon: 01 54 30 20.

Løssalg: Kr. 35,- inkl. moms + porto.

Abonnement: Kr. 128,- inkl. moms og
porto for nr. 31–34. (8. årg.)
Abonnenter uden for Danmark ekskl.
22% moms + porto for forsendelse.
Abonnement for 1987 nr. 35–38 (9.
årg.) kr. 128,- inkl. moms og porto.

Tidligere numre: Nr. 1–22 kan bestilles
hos: Forlaget PubliMus, Musikviden-
skabeligt Institut, Universitetsparken
220, DK-8000 Århus C. Telefon:
06 19 47 22. Kontortid: mand.–fred.
kl. 10–12. Nr. 23–33 kan bestilles hos:
Forlaget Rhodos.

Annoncepriser: 1/1 s. 800 kr.,
2/3 s. 600 kr., 1/2 s. 450 kr.,
1/4 s. 250 kr., 1/3 s. 325 kr.

ISBN: 87 7245 176 9 nr. 34 1987

ISSN: 0105-9238

Produktion: RHODOS, København

FAIRLIGHT & KARISMA

Med denne indforståede kombination af et musikteknologisk varemærke og noget, der ikke kan købes for penge: *udstråling* som en nådegave, byder vi atter til bal. Denne gang til tonerne af *Dansk Populærrock*.

Hvad er nu meningen med det – har Modspil tænkt sig at stille op i koret af hjemlige rock-skribenter og synge med på deres klagesang? »Den anæmiske danske rockscene« eller »dansk rock-pop – en særlig form for musikalsk brakvand« er eksempler på presse-udgydelser fra 1986. Syrlige danske drops – der skal en laang smag til en lang dags nat. Vil det gamle kritiske musiktidsskrift overbyde de andre og sende dansk musiks natarbejdere hen, hvor peberet gror?

Den trofaste læser – vi har tit spurgt os selv: Hvem er egentlig MODSPILS læsere – har måske bemærket, at vi i det forløbne år ikke blot har rodet med bladets hoved, logo'et som det hedder, men også skiftet undertitlen ud undervejs. Og i *De store ørers musiktidsskrift* synes vi ikke, det står så slemt til med de danske stjerner og aspiranter, som musikpressens tunge drenge vil gøre det til.

Onde tunger kunne finde på at hævde, at det er, fordi vi ikke følger med i branchen. Og jeg tror da absolut, det er en fordel at have sine musikalske ople-

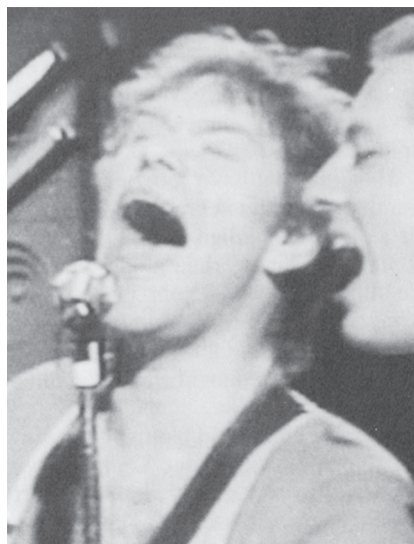
velser spredt ud over flere genrer. Jeg kommer til at tænke på *Kenneth Knudsen*, som i en diskussion om musik og teknologi i 1980'erne sagde:

»Hvem siger at den musik der bliver lavet i de her 10 år skal være noget som er vigtigt bagefter? Det er da fuldstændig ligegyldigt – der er masser af tid og der har været masser af tid. Biblioteket er fyldt med plader – der er masser af god musik, masser af oplevelser at hente.«

Så kære rock-drenge: Hvad med at vende blikket fra metropolerne et øjeblik og prøve med et nyt slogan: 'Store ører er bedre end faste indstillinger'. Eller hvad mener I om den opsang, *Anne Dorte Michelsen* giver Jer andetsteds her i bladet – hende I ved, der laver »musik for bank-elever og folk med diskret mascara«.

Men selvfølgelig skal også rockjournalister leve og det helst på deres originalitet – ligesom musikere. Vi andre kan tillade os at høre det, vi vil høre. Og kan derfor leve længere på de gode plader, som faktisk kommer. Tænk fx på TV2, Gnags, Kim Larsen, Anne Linnet – i et større perspektiv er det mange gode inden for få år.

Jamen det er jo bare de samme gamle, man har hørt i årevis, lyder en af de hyppige indvendinger. Så meget desto

Ekstrabladets forside 31.12.86: »Ikke en lyd fra Larsen i to år«. Inde i bladet var der til gengæld ikke ét ord fra Larsens mund (heri ligheden ml. Ekstrabladet og Modspil nr. 34).

mere imponerende kunne man også sige – at de stadig kan lave plader, der er værd at høre på, efter så mange år. For hvis vi skal snakke om problemerne i branchen, ligger de for mig at se ikke hos musikerne. Derimod i konstellationen *musiker – pladeselskab – publikum*, et trekantforhold som de færreste kunstneriske årer kan leve smertefrit i. Og nogle forbløder endog meget hurtigt, så de ikke bliver hverken stjerner eller sole, men fusere.

De tider er forbi, hvor det var gjort med at udnævne musikindustrien til det store djævelske dyr i åbenbaringen. Men der er nogle modsætninger i branchen; alle, der forsøger sig som levebrødsmusikere, får dem at føle. Og de

synes at slå igennem i et bestemt syns-
drom – det pres, der hedder **'en plade
om året'**. For ingen, hverken bands el-
ler enkelte musikere kan i Danmark
leve af pladesalg alene. Man skal ud og
spille.

Hvis man vil have jobs, er det om-
vendt nødvendigt at lave plader. Og det
er så her 'den årlige plades dynamik'
sætter ind, for hverken pladesalg eller
de tilhørende 20–30 jobs på tourne i
kongeriget rækker økonomisk til pau-
ser, sabbatar, som kunne få ideerne til
at blomstre. Og man skulle nødig blive
glemt i mellemtiden.

I samme mellemtid blomstrer musik-
teknologien videre; der kommer nye
maskiner hver uge, og de er primært
producerens og teknikerens kompeten-
ceområde. Der er nok af sikre løsninger
til at fylde lydbilledet ud med, og hvem
ville ikke være bange for at sætte en suc-
ces over styr, hvis den først er opnået?
Selv om det kunne være skønt, om no-
gen turde satse på at eksperimentere sig
til en – eller fx bare lade lilletrommen få
en anden lyd. (SIDSTE NYT: *Leif Syl-
vester* tænker på at indspille en plade
helt uden lilletromme!).

Men efter at have fået en pladekon-
trakt – for mange grupper nåleøjet – be-
gynder en proces, hvor mangt og meget
– personer, økonomi, teknologi – influ-
erer på de sange, der er udgangspunk-
tet. I den musik vi her taler om, dansk
'populær-rock-pop', er numre nemlig
et eller andet sted *sange*. Hvis der er no-
get, der er dansk, så er det *sproget*.

Vi satte os for at snakke med musikere
om det. Men det er svært at snakke med
musikere om, hvad det er, der sker med
deres musik, når producer og pladesel-
skab kommer ind i billedet. For musi-

kerne skal helst kunne se produceren
som *'deres mand'*, en man har tillid til.
Humlen er imidlertid, at ingen er sin
egen mand eller kvinde, når det gælder
pladeproduktion. Hverken musikere,
producer eller producent. Produceren
bliver i den trekant lige så meget plade-
selskabets mand – og han skal i øvrigt
også selv gøre karriere.

Med mindre man som *Eurythmics*
har kompetence på alle felter og en so-
lid økonomi i ryggen (læs herom i *MM/*
august 86) er der et kompleks af inte-
resser involveret i det, som til sidst en-
der som den plade vi hører. Og som vi
så kan beklage os over som kedelig,
tandløs, anæmisk brakvand... Fordi
det, som var musikerens/bandets styr-
ke, ikke længere er til at høre? På trods
af en flot produceret lyd – eller på
grund af den?

Det kommer an på, om den er en
ægte del af musikken. Og hvad er så
ægte? Da vi planlagde dette temanum-
mer, snakkede vi om det som et spørgs-
mål om 'dansk popmusik mellem per-
sonlighed og teknologi'. Om dem der
står distancen. Vi var ved at melde os
som interviewere hos Kim Larsen –
»sindbilledet på danskerens ønske om
en slem, pæn dreng«, som vores gæste-
redaktør udtrykte det.

Er det denne blanding af Fairlight og
karisma oven i en god sang, der gør
det? Gør, at vi oplever den som ægte,
også efter at den har været igennem
hele maskineriet?

»Det har vi gjort så mange gange før/
og nu gør vi det igen« sang Kim Larsen
i sangen om de slemme drenge på *For-
klædt som voksen*. Han og *Medleys*
Poul Bruun kan tilsyneladende det der
med at gøre det igen (og jeg synes det er
helt fint).

Men da så også *Ud & Se med DSB*
havde interviewet den forklædte
slemme dreng, syntes vi, at vi måtte
være mere originale. I dette nummer
kan du – ud over Anne Dorte Michel-
sen – møde *Leif Sylvester* og *Eva Mad-
sen*, som er eksponenter for en type po-
pulærmusik, der balancerer på en kniv-
sæg mellem kolonihavehus og beton-
rock.

Der er også en historie om det århusi-
anske band *Super Karla*, der forsøgte
sig som professionelle og trak sig ud
igen, og en om *Michael Falch* som
pæredansk amerikaner-dansker. Og så
er der nogle, der ser sagerne i et helt an-
det lys. *Johan Fornäs*, som tidligere har
arbejdet meget med 70'ernes svenske
musikbevægelse (hans bog om »Tålt-
projektet« blev anmeldt i *Modspil* 32)
giver i dette nummer et bud på, hvor-
dan rockmusik, specielt for unge, er
både utopien om et bedre liv og et sted,
hvor en reel kulturkritik kan tage sit ud-
gangspunkt.

De musikere, vi talte med, befandt sig –
deres forskellighed til trods – alle sam-
men ved en form for *vadested* i forhold
til den branche, de er gået ind i. På ud-
kig efter en vej, hvor man kan lave mu-
sik og fortsat blive ved med at mærke
sig selv i den. Så i stedet for at holde en
mølle af rovdrift på musikernes talenter
i gang, så lad os dog – publikum, presse,
ja sågar musikindustri – vente lidt læn-
gere på deres udfoldelse.

Jo jeg ved godt, at det er økonomien,
der afgør det. Og tænk nu, hvis det viser
sig at kunne betale sig – at undgå at
stjernerne slukkes, før de er begyndt at
lyse. Der er masser af god musik at lytte
til i mellemtiden.

Hanne Tofte Jespersen